

Muistolauseita

Syvästi kaivaten.

Lämmin osanottomme.

Olet aina sydämessäni.

Muistoista aika rakentaa lohdutuksen.

Kiitos suuresta rakkaudestasi

Rakkaudella muistaen

Kiitollisuudella ja kaipauksella

Kaikesta kiittäen

Lämpimästi muistaen

Syvästi kaivaten

Jälleennäkemisen toivossa

Viimeinen tervehdys

Lepää rauhassa

Hyvää ystävää ikävöiden

Ystävydestäsi kiittäen

Rakas ystävä ei koskaan kuole. Hän elää ajatuksissamme, sydämissämme, muistoissamme.

Kauniit muistot eivät koskaan kuole, eivätkä milloinkaan jätä yksin.

Ajan parhaan hyvä paimen ties, pääsi lepoon väsynyt matkamies.

Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa Herrassa.

Et jättänyt jälkeesi tyhjää sijaa, vaan rakkauden täyttämän muiston.

Hetket hiljaiset jälkeesi jäivät kullaten muistojen kirkkaimmat päivät.

Herra varjelee sinun lähtemisesi ja tulemisesi nyt ja iankaikkisesti.

Hän, joka antaa surun, antaa myös lohdutuksen.

Ihana on se tie, joka meidät rauhaan vie.

Iltaan ehti kevään päivä, jälkeen jäi vain surun häivä.

Jäi jälkeesi kaipuu, jäi sanatton suru.

Kaikella on päämääränsä ja lopulta kaikki on oleva valoa.

Kahtaalle kulkee tie, jostain pois ja jotain kohti vie.

Katsoi Herra ajan täyttyneen, kutsui luokseen väsyneen.

Kauniit muistot eivät koskaan kuole, eivätkä milloinkaan jätä yksin.

Kauniit muistot voimaa antaa, surun raskaan hiljaa kantaa.

Ken tulkita vois kaiken tarkoituksen? Me jäämme vaiti, hiljaa nöyrtyen.

Kiitos ja siunaus hiljainen myötä matkalle, jossa ei tuskaa, ei yötä.

Lepää rauhassa, tuulen kehdoissa, tuoksussa kesäisen maan.

Lepoa ja rauhaa poisnukkuneelle.

Loppui tuska, tuli rauha, uni kaunis ikuinen.

Maa on niin kaunis, kirkas Luojan taivas. Ihana on sielujen toiviotie.

Mentyäsi suru jää, kyyneleet kirkkaat kimmeltää.

Minun aikani on sinun kädessäsi, Herra.

Muistoista aika rakentaa lohdutuksen.

Niin kuin muuttolintusen tie, kotia kohti matka vie.

On lempeä levon maa, unen kaarisilta sinne johdattaa.

On lähdön hetki salainen, vain Luoja yksin tietää sen.

On siellä ikuinen kesän maa, sydän väsynyt levätä saa.

Onnellinen on hän, joka päänsä painaa iankaikkisen Isän syliin.

On maa, johon kaikki polut katoaa. On rauhan maa.

Onneni on olla Herraa lähellä turvata voin yksin Jumalaan.

Paikkasi on tyhjä, kaipaus suuri ja rajaton.

Pian kuihtuvat kummulla kukat nää, mutt' muistosi kallis iäksi jää.

Päivä vain ja hetki kerrallansa, siitä lohdutuksen aina saan.

Nuku tuoksuun kukkien, nuku lauluun lintujen. Nuku nuoruusunelmiin, nuku kevättoiveisiin.

Sä olit äidin armas, ja isän kukkanen, sä oli Herran lahja, täällä vain hetkisen.

Vaikene sydän, kuuntele hiljaa, on kuolema niittänyt kalleinta viljaa.

Aikamme on lyhyt, syttyvä, sammuva, kuin liekki. Ei tunne tietänsä ihminen, elo on kuin haihtuva hetkinen.

Herra on antanut meille elämän, hänen kädessään on myös lähtömme hetki.

Hiljaisuuden äärelle sä miksi käyt näin varhain? Ain sydämessään sinusta säilyy muisto parhain.

Ihminen on kuin tuulen henkäys, hänen päivänsä kuin pakeneva varjo.

Ihmisen elinpäivät ovat kuin ruoho, kun tuuli käy hänen ylitseen ei häntä enää ole.

Jokainen lähtö voi olla viimeinen, jokainen hyvästijättö ikuinen.

Koskaan ei tiedä onko aikaa paljon vai vähän. Yhtäkkiä vain huomaa, se päättyikin tähän.

Miks' nyt? Miks' ei myöhempään? Sen Luoja tietää yksinään.

Niin lyhyt on askel ajasta ikuisuuteen, niin kapea raja välillä taivaan ja maan.

On hiljainen taivaanranta, eikä lintujen laulu soi. Ei kuoleman tarkoitusta aina ymmärtää voi.

Aurinko laskee, jo pitenee varjot, aika on eron ja jäähyväisten. Poissa on ystävä kallehin.

Ei hyvästijättö ole tää, et pois ole mennyt, vaikka emme sua nää. Olet huolestunut, onnemme jakanut ain' siksi sanomme kuten ennenkin vain: "Nähdään!"

En rakasta ystävääni ois halunnut antaa vielä pois. Nää terveiseni sinun luo taivaan sinilintu tuo: Vielä tavataan !

Hyvän, iloisen ihmisen muisto, miten mieltä se lämmittää. Miten aina sen soinnusta sieluun sävel pieni soimaan jää.

Jokaisessa poisnukkuneessa ystävässä kadotamme osan itsestämme, usein juuri parhaan osan.

Kiitos rakas ystävä yhteisistä vuosista, sinuun aina luottaa voin onnessa ja murheissa.

Kiitos, vanha ystäväni leikeistämme lapsuuden iloista, suruista nuoruuden, tuesta, turvasta vanhuuden.

Rakas ystävä ei koskaan kuole. Hän elää ajatuksissamme, sydämissämme, muistoissamme.

Tuuli puhaltaa missä tahtoo; ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee.

Kun pitkän elämän elää saa, voi rauhassa uneen nukahtaa. Kun kaikki on valmista, tehty työ, on edessä rauhaisa yö.

Luoja päättää päivistämme, tietää, tuntee elämämme. Antaa rauhan, levon suo, jokaisen hän kutsuu luo.

Me olemme niin kuin uni ja niin kuin ruoho maan, joka aamulla puhkeaa kukkaan ja ehtoolla korjataan.

Näin Taivaan Isä päätti sen sydämen lyönnin viimeisen. Hän kotiin kutsui väsyneen onneen ja rauhaan iäiseen.

On päivä päättynyt, on tullut ilta, on pursi irronnut maan laiturilta ja saapunut rauhan satamaan.

On aika silmät sulkea ja lepoon painaa pää. Herran käsi siunaava sun otsallesi jää.

Rannalle himmeän lahden aurinko laskenut on. Kutsu jo soi iltahuudon, taakka laskettu on.

Siellä on polut tasaiset astua, siellä ei silmät voi kyyneliin kastua. Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot, siellä on pehmeät nukkua kehdot.

Soi holvistossa sävel hiljainen, on matka päättynyt, on aika jäähyväisten.

Suo lempeä ilta, yö rauhaisa suo, ja tähtien silta yön ylitse luo.

Tämä varjojen maa jää kauas taa, vihdoin väsynyt sydän levon saa.

Uupunut matkaaja rannalla himmeän maan astui aurinkolaivaan suureen ja valkeaan.

Ei ollut lapsosen tänne luotu, maailman virtojen vietäviin, vain taivaan lainaksi meille suotu, siksi lähti kotiin taivaisiin.

Eilenhän vasta katselin lasta, haurasta, kasvavaa, näin siivet hennot, näin ensilennot, odotti kaunis maa. Perhonen pieni, valaisit tieni, aina jäät sydämeen.

Päivämme kiittää, aika pois liittää, kohtaamme uudelleen.

Jätti jäljen ihanan, kaaren kauniin, loistavan, lensi syliin Jumalan.

Kehtolaulun taivaallinen lintu laskeutui päälle lapsen pään. Kantoi kimmeltävään unen maahan lumisulkaisilla siivillään.

Kiitos yhteisistä päivistä lapsuuden, kiitos vuosista jälkeen sen. Sua kaipaam aina, veli kultainen.

Maan korvessa kulkevi lapsosen tie, hänt' ihana enkeli kotihin vie. Niin pitkä on matka, ei kotia näy, vaan ihana enkeli vierellä käy.

Niin lähdit, enkeli kultainen luo taivaan omien enkelten.

Lepää rauhassa, puoliso hellä, suru raskas on sydämellä.

Me kuljimme yhteistä taivalta pienen kappaleen maista matkaa. Sä saavutit rauhan sataman, minä yksin saan tietäni jatkaa.

Olit puoliso jalo ja parhain, minkä ihminen matkalleen saa. Kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain mikä kalleinta ois' omistaa.

Oli toivomme tuonelan lehtoon saada matkata rinnakkain. Mutta hetkellä syksyn ehtoon jäin mä yksin matkallain.

On ikävää, jota ei voi ilmaista, on kaipuuta, jota mitkään teot eivät voi täyttää, ja on rakkautta, joka ei vaadi muuta kuin sydämen hiljaisuutta.

On raskasta luopua rakkaimmastaan, vaikka tietääkin: hetkeksi ainoastaan!

Siellä, missä nyt olet, kukkii kaunein maa. Siellä tuuli lempein puhaltaa.

Aurinko vaipuu mailleen, pois päivä katoaa, se ikuisuuden helmaan iäksi vajoaa.

Elo mainen kun iltaan raukes oli tyyntä ja rauhaisaa niin. Joku portti vaan hiljaa aukes ja se iäksi suljettiin.

Hauras hellä ihmissydän uupui mielin väsynein. Antoi hyvä päivä tietä kantoi kotiin väsyneen.

Hiljaa tarttui käsi Herran käteen väsyneen. Hiljaa siirtyi sielu lepoon iäiseen.

Hiljaa saapui noutaja lauha, hellästi irrotti kahleet maan. Kuljetti sinne, missä on rauha, missä ei tuskaa milloinkaan.

Jo lähestyy ilta varjoin pidentyvin, jää päivän kiireet, kaikki on hyvin.
Saa yö ja lepo ja rauha syvin.

Jää kaunis maa, elo täällä jää, tien yllä tähtönen hohtaa. Ei kuolo olla voi matkanpää, sen portti ikuiseen johtaa.

Kaunis on kuunnella kutsua Luojan, nukkua pois kun jo uupunut on.

Kun noutaja niittää kypsää viljaa ja korjaa matkaajan väsyneen. Kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa oisko aihetta muuhun kuin kiitokseen.

Kun vanhuus saapui ja voimat uupui ja kaipuu kaikesta hälveni. Sen näki korkein ja käteen tarttui vei kotiin matkasta väsyneen.

Kun taival päättynyt on päällä maan, käyn luokse Jeesuksen riemuun ihanaan. Ei tuska yltää voi, kirkkaana laulu soi, käyn aina, Herrani, kohti sinua.

Lepää rauhassa,
tuulen kehdoissa,
tuoksussa kesäisen maan.

Siellä on polut tasaiset astua.
Siellä ei silmät voi kyyneliin kastua.
Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot.
Siellä on pehmetä nukkua kehdot.

On hiljainen taivaanranta,
eikä lintujen laulu soi.
Ei kuoleman tarkoitusta
aina ymmärtää voi.

Pysähtyi sydämes pursi
rauhan vienoille vesille,
armon auringon sylihin.
- J.H. Erkko

Eikä kukaan
ole keneltäkään poissa
kun mustarastas laulaa.
- Lassi Nummi

Herra, kädelläsi uneen painan pään, kutsut ystäväsi lepäämään. Käsi minut kantaa uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.

Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään,
virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.

Päivä kun nousee, niin sammuvi tähti, ei se ijäks' sammu, ken elämästä lähti. Nuku tähti helmassa
päivän.

Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani.

Ei syki enää sydän lämpöinen, on poissa rakas, läheinen. Kuvasi kultaisen suljemme kätköihin
sydämen.

Emme unohda muistoas kaunist, hyvää, viime leposi olkoon rauhaisaa, syvää.

Heittäkää hiljaa arkulle multaa, siellä on mummu, siellä on kultaa.

Jäi ahkera työsi muistoksi meille, hyvän sydämes ohjeet elämän teille. Sä aina muistit ja huolta
kannoit, et paljon pyytänyt vaan kaikkiesi annoit.

Kaikki elon siteet kerran häviää, muistojen kauniit kiteet ainiaaksi jää.

Kera syksyn lehtien, lähdit, Isä kultainen.

Kiitos hoivasta lapsuuden, rakkaudesta, min' annoit meille. Annoit eestämme parhaintas, siunaamme, isä, sun muistoas.

Kun loistat tähtenä iltataivaan, niin muistathan lapsias' päällä maan.
Teit eestämme, Isä, niin paljon työtä, siitä sinulle kiitos - ja hyvää yötä!

Kädet paljon työtä tehneet, mua lasna kantaneet, kädet väsyneet, kädet rakkaat, mun puolesta rukoilleet ne peitteellä hiljaisina suonin sinisin ne viimeisen, viimeisen kerran on käyneet ristihin.

Me muistamme silmäsi kirkkahat, me muistamme hymysi hyvän.
Jätit meille muiston niin valoisan, niin kauniin , rakkaan ja syvän.

Me kanssasi riemuita saimme ja katsella maailmaa, monta ihmettä näytit sä meille jotka nyt meitä lohduttaa.

On Isän neuvot loppuneet, hän hiljaa nukkui pois. Näin emme olis' tahtoneet, on meiltä paljon pois.

Ota hellästi syliisi ja taivaaseen kannan, ruusuilla peittele ja levätä anna.

Päivänä kauniin kesäisen, hiljensi sydän kultainen. Lähtösi vaikea kestää on, surumme suuri ja sanaton.

Soi kirkonkellot hiljaa yli talvisen kirkkomaan, sinne saatamme äitimme rakkaan isän vierelle nukkumaan.

Soita tuuli, kerro ikävämme, uni kaunis anna mummollemme.

Suo anteeksi, Isä, kyyneleet nää, ne rakkautta on ja ikävää.

Surun kyynelten lävitse loistavat onnellisten muistojen kultaiset säteet.

Vaiti seisoo pihapuut, ikävöivät kukkamaat, kaipaa tuttu pihapolku rakkaan jalan astuntaa.

Vaipui käsi vakaa, ahkeroiva, uneen uupui isän rakkaan pää.

Elon polkuja yksin kulkeissain, sua muistelen lämmöllä, rakastain.

Ei kotiimme keväiset kellot soita, on rakkaani pois, on raunioita.

Hän sinne eeltä lähti, mua siellä odottaa. On hellä johtotähti lähemmäs Jumalaa.

Hän oli ainoa tähti, ainoa kauneus, riemu ja rikkaus elämäni taivahalla.

Kauniina nauhana vuosien päivät helmenä jokainen muistoksi jäivät.
Elämän päivien ketju on kallis, helmist' en yhdenkään kadota sallis.

Kauniit olivat onnemme päivät, kauniit muistot jälkeen jäivät.

Kiitos, rakas puolisoni vuosista ihanista iloista ja murheista jotka yhdessä jaoimme.

Siunattu olkoon sun tiesi, siunattu matkasi viimeinen.

Taivaan linnut, tuulet maan, seuraksesi sinne saat.

Tarjosi taivas sinulle rauhan, lempeän levon ja unen niin lauhan.

Vaivu varjohon kukkasten, lepää lehdossa rauhan maan.

Väsynyt sydän levon sai, valkeni ikuinen sunnuntai.

Ylitse elämän, ylitse kuoleman rajan Jumala vienyt on vaeltajan.

On raskasta luopua rakkaimmastaan, vaikka tietää: hetkeksi ainoastaan.

Kiitos ja siunaus hiljainen myötä matkalle, joss' ei tuskaa, ei yötä.

Hetket ovat kuin laivat, ne lähtevät armottomasti aikanaan.

Meidän on oltava kuin satama, tynnosti kaivaten.

Niin lähdit, enkeli kultainen, luo taivaan omien enkelten.

Kaikk' on niin hiljaa mun ympärilläin.

Kaikk' on niin hellää ja hyvää.

Kukat, suuret mun aukeevat sydämessään
ja tuoksuvat rauhaa syvää.

- Eino Leino

Pois aurinko painui, lankesi ilta
jäi taivahan rannalle säihkyvä silta,
mut kaukaa korven tummuvan yöstä
soi laulu ihmisen työstä.

- Eino Leino

Hän lähti, mutt' on vielä lähellämme
tuhansin sitein meihin liittyen,
ja kotihin ja liki sydäntämme
jäi kaiku askelten rakkaitten.

- Hj. Procopè

Hauras hellä ihmissydän
uupui mielin väsynein.
Antoi hyvä päivä tietä,
kantoi kotiin eksyneen.

Hiljaisuuden äärelle
sä miksi käyt näin varhain.
Ain sydämissään sinusta
säilyy muisto parhain.

Me muistamme silmäsi kirkkahat,
me muistamme muistosi hyvän.
Jätit meille muiston niin valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja syvän.